

Donmuş Şelale

Yavuz DEMİRKIRAN

Donmuş Şelale

Yavuz DEMİRKİRAN

Söğüt Köyü büyük şalesiyle ünlüydü. Yıl boyunca gürleyip sıçrayarak yeşil vadinin üzerine serin bir sis salardı. Amy ve Ben orayı keşfetmeye bayılırdı. Yazın en sıcak gününde, heybelerini ve sırt çantalarını hazırlayıp yola koyuldular. Hava o kadar sıcaktı ki kuşlar bile sessizdi. Ama seyir noktasına vardıklarında durup gözlerini dikip baktılar.

Şelale buz kesmişti! Hızlı akan suyun olması gereken yerde kocaman buz tabakaları asılıydı. Buz sarkıtları güneş ışığında pırıldıyor, aşağıdaki nehir ise hareketsiz duruyordu. "Bu nasıl olabilir? Yazın en sıcak haftasındayız!" dedi Ben. Amy kıvrıkcık siyah saçlarını gözlerinden çekip dikkatle baktı. "Tuhaf bir şeyler dönüyor," dedi. "Hadi araştıralım."

Sarı tişörtü ve kırmızı spor ayakkabılarıyla Amy, patika boyunca dikkatle yürüdü. Sabırlıydı ve hep küçük şeyleri fark ederdi. Yeşil şapkalı ve turuncu sırt çantalı Ben ise her şeye hazırdı. Tamir ve keşif için aletler taşırdı. İki arkadaş harika bir takımdı. Bugün bir gizemin peşindeydiler. "Bak!" diye bağırdı Amy. "Ayak izleri!"

Tuhaf mavi ayak izleri patikadan uzağa doğru gidiyordu. Kırığı gibi parlıyor, güneşte ısıldıyorlardı. Amy diz çöküp izleri defterine çizdi. "Küçükler," dedi. "Bir çocuğun ayakları gibi, ama buz gibi." Ben sırt çantasından bir büyüteç çıkardı. "Donmuş şelaleye doğru gidiyorlar," dedi. "Bunları biri bırakmış olmalı."

Çocuklar ayak izlerini takip etti. Eğrelti otlarının ve kayaların yanından geçtiler, hava giderek soğudu. Kısa süre sonra buzun arkasına saklanmış bir mağara gördüler. Etrafında beyaz parıltılar uçuşuyordu. "Sence güvenli mi?" diye sordu Ben. Amy hızlı ve meraklı gülümsemesini gösterdi. "Dikkatli olacağız," dedi. "Ama ne olduğunu öğrenmemiz gerek."

Mağaranın içinde hava serin ve aydınlıktı. Tavandan minik buz sarkıtları sarkıyordu. Ve orada, birbirine sokulmuş, soluk buz mavisi tenli üç küçük yaratık duruyordu. "Oo!" dedi en küçükleri, minik bir İngiliz anahtarını düşürerek. "Ziyaretçiler!" Yaratıkların beyaz dikenli saçları, yuvarlak gümüş gözleri ve küçük buz sarkıtı boynuzları vardı. Atkılarını kar taneleriyle örülmüştü.

"Merhaba," dedi Amy nazikçe. "Benim adım Amy, bu da Ben. Biz kâşifiz. Ayak izlerinizi gördük." En küçük kırağı yaratığı Pip öne çıktı. "Ben Pip," dedi. "Bu annem Mira, bu da büyükannem." Mira endişeli görünüyordu. "Soğutma makinemiz bozuldu," dedi. "Şelaleyi yanlışlıkla dondurdu. Sorun çıkarmak istememiştik."

Büyükanne bilgece başını salladı. "Yazın serinlemek için uzak kuzeyden geldik," diye açıkladı. "Makinemiz soğuk hava üretir. Ama şimdi tam güçte takılıp kaldı. Kapatamıyoruz." Ben makineye baktı. Borular ve parlak düğmelerden oluşan bir yığındı. "Yardım edebiliriz!" dedi. "Aletlerim var." Amy başını salladı. "Birlikte tamir edeceğiz."

Kırağı ailesi çocukları makineye götürdü. Makine kırağıyla kaplıydı, tıslayıp duruyordu. Amy dikkatli sorular sordu. "Hangi parça onu soğutuyor?" Mira mavi bir kadranı işaret etti. "Soğutucu bu," dedi. "Takılıp kaldı." Ben sırt çantasını açıp bir tornavida çıkardı. "Bakalım ne yapabiliriz," dedi. "Takım çalışması!"

Amy makineyi ve parçalarını çizdi. "Bu boru gevşek," dedi. "Bu kol da sıkışmış." Pip minik bir el feneri tutarak yardım etti. Büyükanne bastonuna vurup, "Benim zamanımda hep önce küçük şeyleri kontrol ederdik," dedi. Ben bir cıvatayı sıkıttım. "Neredeyse oldu!" dedi. Kırağı yaratıkları kocaman gümüş gözlerle izlediler.

Aniden makine vınladı ve uğuldadı. "Başardınız!" diye sevindi Pip. Mavi kadran kapandı ve makine durdu. Şelaledeki buz çatlamaya başladı. "Erimesine yardım etmeliyiz," dedi Amy. Kırağı yaratıkları buz gibi nefesleriyle buzdu ısıttı. Ben ve Amy büyük buz parçalarını nehre itti. Yavaşça şelale yeniden akmaya başladı.

Su coşkuyla akıp sıçradı, güneşte pırıldadı. "Yaşasın!" diye bağırdı herkes. Mira, Pip'e sarıldı. "Teşekkürler çocuklar," dedi. "Yazımızı ve şelaleyi kurtardınız." Büyükanne gülümsedi. "Ve bize takım çalışmasının her şeyi düzeltebileceğini öğrettiniz." Kırağı yaratıkları eşyalarını topladı. "Şimdi kuzeye, evimize dönmeliyiz," dedi Mira. "Ama sizi asla unutmayacağız."

Amy ve Ben el sallayarak vedalaştı. Kırığı ailesi parıldayan kanatlarını çırpıp gökyüzüne uçtu. "Hoşça kalın!" diye seslendi Pip. "Teşekkürler!" Bir kar tanesi bulutunun içinde gözden kayboldular. Şelale mutlulukla gürlledi ve köy güvendeydi. Amy defterine baktı. "Ne gizemdi ama!" dedi. "Ve gözlem yaparak çözdük."

Söğüt Köyü'ne döndüklerinde çocuklar herkese kırağı yaratıklarını anlattı. Kimse önce onlara inanmadı, ama şelale akıyordu ve mavi ayak izleri yavaş yavaş soluyordu. Amy ve Ben ünlü kâşifler oldular. Dikkatli gözlemin şaşırtıcı açıklamaları ortaya çıkarmaya yardımcı olduğunu öğrendiler. Ve bazen en güzel maceralar başkalarına yardım etmekten doğar.

Şelale bugün hâlâ akıyor, serin ve berrak. Amy ve Ben sık sık seyir noktasına gider. Minik aletleri, kar taneli atkıları ve gümüş gözleri hatırlarlar. "Sence bir daha gelirler mi?" diye sordu Ben. Amy gülümsedi. "Belki," dedi. "Ama gelmeseler bile, gizem hep bizimle olacak."

Yani tuhaf bir şey gördüğünde, iyice bak. Ardında keşfedilmeyi bekleyen bir hikâye olabilir. Amy ve Ben yeni arkadaşlar ve yeniden akan bir dereye dönüşen donmuş bir şelale buldular. Ve takım çalışması ile nezaketin her sorunu çözebileceğini biliyorlardı. Son.